Sociologförbundet har ordet

Den (o)synliga sociologin

När sociologer kommer samman är det inte ovanligt att vi oroat pratar om vår bristande förmåga att ta plats i samhällsdebatten och nå ut med våra perspektiv (om inte annat så är det i alla fall ett återkommande tema i denna kolumn). Att så faktiskt är fallet är något i alla fall jag lite oreflekterat tagit för givet, utan att faktiskt fundera särskilt mycket på hur det egentligen är. Troligen är denna oro ett utslag för det engagemang för sociologin och samhällsfrågor som vi sociologer har. Vi vet ju hur mycket spännande forskning som produceras och hur viktiga våra perspektiv är för att förstå vår samtid. Frågan är emellertid om vi faktiskt är så dåliga på att komma ut på den ickevetenskapliga arenan som vi antar. Det är sant att vi kanske inte har en uppsjö av Giddens ”offentliga intellektuella”, och att många av oss väljer bort att delta i den offentliga debatten trots att vi kanske borde försöka ta en större plats. Detta är dock knappast ett problem som är specifikt för sociologin i Sverige utan snarare något som präglar hela den svenska samhällsvetenskapen. Undantag som statsvetaren Bo Rothstein finns naturligtvis, men om man tittar på DN debatt så är det inte helt ovanligt att det faktiskt dyker upp inlägg från engagerade sociologer.

Vad vi emellertid ofta missar är hur många sociologiska forskningsresultat och sociologiska forskare som medverkar på nyhetsplats med intressanta forskningsresultat. Det intresse som finns inom media för vad vi gör och vad vi kommer fram till pekar knappast på att vi är marginella i samhällsdebatten. Att vi ibland missar den plats sociologin tar handlar både om den rikedom och bredd sociologiämnet uppvisar och om att vi som forskare är dåliga på att marknadsföra oss som sociologer. Sociologiämnets bredd gör att vi inte alltid känner igen sociologi när vi ser det och att vi i mediasammanhang kanske bara kallar oss för forskare eller försöker definiera oss utifrån vårt forskningsfält.

Jag vet att jag definitivt är skyldig till det senare och jag har kallat mig både arbetslivsforskare och arbetsmarknadsforskare. Att vi gör på detta vis är väl egentligen inte så konstigt då de flesta av oss befinner oss inom multidisciplinära forskningsfält där det gemensamma intresset för fältet ibland känns omedelbarare än den disciplinära gemenskapen. Engagemanget för våra forskningsfält innebär dock oftast inte att vi inte ser oss som sociologer, tvärt om. Allt som oftast befinner vi oss inom det multidisciplinära forskningsfältet just för att vi är sociologer och för att vi tycker att sociologin har mycket att tillföra. Sociologin är vår bas.

Sociologin och den sociologiska identiteten är kanske inte så svag som vi ibland befarar. Det förhindrar dock inte att det är viktigt att understödja den och försöka öka

sociologins synlighet. Som framkommit tidigare i denna kolumn så pågår det nu ett arbete som syftar till att stärka sociologförbundets relevans för svenska sociologer och därigenom den svenska sociologin. En stor del av arbetet handlar om att stärka organisationen och stabiliteten inom förbundet, men det berör också förändringar som rör hur vi kan göra sociologförbundet mer relevant för den vetenskapliga verksamheten och hitta former som stödjer en mer kontinuerlig verksamhet inom våra arbetsgrupper. Jag vill uppmana alla engagerade läsare att delta i en diskussion om sociologiförbundets framtid och komma med inlägg på vår hemsidas debattforum.

Mattias Strandh
Ledamot i Sociologförbundets styrelse